

'MANNEN HEBBEN MINDER DE BEHOEFTE OM TE PRATEN'

In Nederland zijn ongeveer tachtig inloophuizen voor mensen die getroffen zijn door kanker. Met name mannen weten ze slecht te vinden. Vierdejaarsstudent Maatschappelijk Werk en Dienstverlening Jorieke van der Zande onderzoekt waarom.

TEKST MEREL DE BRUIJN FOTOGRAFIE LOET KOREMAN

Inloophuizen zijn voor kankerpatiënten zelf, maar ook voor mensen die indirect getroffen worden. De meeste mensen weten niet van het bestaan af, waardoor de huizen niet goed bezocht worden. Vooral het aantal mannelijke bezoekers blijft achter, signaleren de huizen zelf. Terwijl zo'n plek veel steun kan bieden, zag Jorieke van der Zande, vierdejaars Maatschappelijk Werk en Dienstverlening in Den Bosch, tijdens haar onderzoek. Al gaat iemand er maar een kop koffie drinken. Een supermooi initiatief noemt zij de inloophuizen. Hoe kan het dan toch dat mannen de huizen niet bezoeken? Die vraag stond centraal in haar onderzoek voor Care for Cancer, een multidisciplinair project onder leiding van Avansdocent Mieke van Thiel.

Andere hulpbehoefte

Van Thiel is naast docent bestuurslid bij het Vicki Brownhuis in Den Bosch. Via haar kwam de vraag bij Avans terecht. Het huis is het eerste in zijn soort in Nederland en is vernoemd naar de overleden Engelse zangeres Vicki Brown, die jarenlang aan kanker leed. Iedereen die zelf kanker heeft, of van wie iemand in de naaste omgeving kanker heeft (gehad) kan binnenlopen. Voor een kop koffie, activiteiten zoals zwemmen en yoga, of om zijn of haar verhaal te delen. Jorieke ging voor haar onderzoek regelmatig langs bij het Vicki Brownhuis en drie andere inloophuizen om mannelijke bezoekers te interviewen. Daar kwam uit dat mannen een andere hulpbehoefte hebben dan vrouwen. "Ze zijn veel praktischer ingesteld. Uit de interviews die ik hield, kwam naar voren dat ze veel liever activiteiten ondernemen en minder de behoefte hebben om te praten. Zij gaan anders om met rouw."

Misvatting

Een grote misvatting volgens Jorieke is hoe zwaarbeladen de sfeer in zo'n inloophuis zou zijn. "Mensen hebben daar echt een verkeerd beeld van. Natuurlijk had ik tijdens het onderzoek zware gesprekken. Het is indrukwekkend als iemand zijn verhaal doet. Maar juist die gesprekken over hoe zij omgaan met kanker waren mooi."

"Wat mij heel erg is bijgebleven, is de transparantie van de bezoekers. Iemand zei: 'Als ik in een omgeving ben met mensen zonder kanker, voelen die de drang om er telkens over te praten, ernaar te vragen. Maar binnen zo'n inloophuis valt dat van je af: iedereen is ziek.' Binnen de inloophuizen voelen de bezoekers zich minder kankerpatiënt."

Wakker schudden

Sinds 2013 verandert de verzorgingsstaat langzaam in een participatiesamenleving. Het moet normaler worden om hulp te vragen en aan te bieden, het liefst in de eigen omgeving. Maar ook op vrijwillige basis onbetaalde hulp bieden is onderdeel van de participatiesamenleving. Dat geldt ook voor inloophuizen. De bezoekers stappen op eigen initiatief binnen bij een inloophuis dat bijna volledig draait op vrijwilligers. Inloophuizen zullen volgens het onderzoek van Jorieke daarom omarmd worden door de participatiesamenleving.

Maar juist dat op eigen initiatief binnenlopen, is de kern van het probleem, blijkt uit haar onderzoek. "Er is behoefte aan doorverwijzing binnen het medische circuit. De helft van de respondenten is van mening dat het inloophuis zich beter kan presenteren om meer bekendheid te creëren onder mannen. Daar hebben de inloophuizen zelf een rol in te vervullen." Ze vervolgt: "Ik hoop dat ze wakker worden geschud door mijn onderzoek." ●